

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW
Pracownia Architektury Sakralnej i Monumentalnej
Zakład Projektowania Architektonicznego i Urbanistycznego
Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej
00-659 Warszawa, ul. Koszykowa 55

tel. 605 938 088, anna.wierzbicka@pw.edu.pl
ul. Sarmacka 4 B m 158
02-972 Warszawa

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „Idea Labiryntu w architekturze XX i XXI wieku”
mgr inż. arch. Katarzyna Wyszacka
pod kierunkiem
promotor: prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
promotor pomocniczy: dr inż. arch. Aleksander Serafin
Politechnika Łódzka
Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska
Instytut Architektury i Urbanistyki

Podstawa formalna opracowania:

- Umowa o dzieło z Wydziałem Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Łódzkiej reprezentowaną przez Dziekana prof. dr hab. inż. arch. Marka Lefika z dnia 20 kwietnia 2020 r.
- Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, Poz. 595 z późniejszymi zmianami).
- Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. 2018 poz. 261).

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Zakład Projektowania Architektonicznego i Urbanistycznego,
Pracownia Architektury Sakralnej i Monumentalnej
Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

- Rozprawa doktorska pt. *Idea Labiryntu w architekturze XX i XXI wieku* autorstwa mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej – w formie zwartej, oprawionego wydruku.

Układ rozprawy

Otrzymane materiały – tekst i rysunki w formie wydruku oprawione w formie książki o formacie 210 mm na 297 mm formatu A4 liczącej 232 strony. W pracy znajdują się liczne ilustracje (191) omawianych przykładów, fotografia schematy, rzuty czy rysunki i szkice oraz 284 przypisów dolnych. Na końcu pracy opracowania znajduje się bibliografia podzieloną: publikacje książkowe, artykuły czasopisma, rozprawy doktorskie, strony internetowych.

Szata graficzna jest poprawna i czytelnie złożona. Przy ostatecznej edycji złożenia zabrakło ostatecznej korekty składu i np. rozdział 4.1.2 powinien rozpoczynać się na stronie 131. Te drobne uchybienie nie umniejszają czytelności pracy.

Zawartość rozprawy

Praca jest podzielona na pięć rozdziałów: 1. Wstęp, 2. Labirynt jako figura geometryczna- źródło znaczenie tradycja, 3. Labirynt w anty modernistycznej koncepcji kreowania przestrzeni, 4. Labirynt w nowoczesnej koncepcji kreowania przestrzeni, 5. Podsumowanie. Podział ze względu na problematykę wydaje się prawidłowy. Monografia jest rozwinięciem i podsumowaniem badań prowadzonych przez mgr inż. arch. Katarzynę Wyszacką pod opieką promotora prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha i promotora pomocniczego dr inż. arch. Aleksandra Serafina. Praca ma oryginalną wartości naukową z dyscypliny naukowej architektura i urbanistyka.

Problematyka badań, cel, metoda pracy, zakres pracy, metodologia

We wstępie pracy Autorka uzasadnia podjęty temat wieloaspektowej analizy pojęcia „Labiryntu”, który od początku dziejów istnieje jako archetyp ludzkiej drogi, w czasie i przestrzeni.

Celem badawczym pracy jako stwierdza autorka to „wykazanie , że archetyp labiryntu, jako element świadomych inspiracji architektonicznych w XX i XXI wieku stał się przestrzennym wyrazem czasów niepokoju, zwątpień i poszukiwań” (s.6). Cel

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

badan. pomimo że dotyczy zjawisk przestrzennych, jest wyrazem tęsknoty ludzkiej egzystencji pogrążanej w postmodernistycznym chaosie i niepewności. Bauman stwierdza, że *chronicznym atrybutem „ponowoczesnego” stylu życia wydaje się być niespójność, niekonsekwencja postępowania, fragmentaryzacja i epizodyczność rozmaitych sfer aktywności jednostek*. Przedstawione tu rozważania zawierają charakterystykę czterech wzorów „ponowoczesnej” osobowości: spacerowiczów, włóczęgów, turystów i graczy (Bauman 1993,[w:] *Studia Filozoficzne* PAN *Studia Socjologiczne* 2011, 1 (2001))

Cel badawczy miał zostać osiągnięty poprzez krytyczną analizę wybranych współczesnych dzieł architektonicznych, gdzie labirynt stanowi główną oś narracji. Równoległym celem badań było odniesienie labiryntu do modernistycznego paradygmatu w XX wieku.

Zakres oraz konstrukcja pracy, został opracowany pod kątem występowania zjawiska. Badania zostały ograniczone do analizy projektów i architektury XX i XXI wieku z uwzględnieniem kategoryzacji jakościowej poszczególnych zjawisk. Pod względem analizy praca została prawidłowo podzielona na trzy kategorie zjawisk: labirynt jako figura geometryczna, labirynt w antymodernistycznej koncepcji kreowania przestrzeni i labirynt w nowoczesnej koncepcji kreowania przestrzeni. Prezentowe tendencje architektoniczne na początku XXI wieku ukazują wykorzystanie idei labiryntu w przestrzeni sakralnej, mieszkaniowej oraz budynków użyteczności publicznej (s.6)

Metoda pracy została dobrana prawidłowo. Ze względu na wieloaspektową tematykę opracowania Autorka sięga do metody poznawczo analitycznej poprzez reprezentacje studium przypadku bazując na kwerendzie krytycznej dostępnych materiałów. W analizie zabrakło jednak ostrego podziału na literaturę naukową i publicystykę popularno-naukową. Zarówno w podrozdziale 1.4 Metoda pracy i 1.5 Stań badań, Autorka wymienia grup Veriditas zarządzaną przez dr Lauren Artess, jako jedno ze źródeł informacji do badań naukowych, którą trudno zakwalifikować jako profesjonalną literaturę naukową. Należy tutaj podkreślić, że działalność Artess dotyczy bardziej samej metody psychoterapii analitycznej, nie uznanej przez środowiska naukowe ze względu na nie sprecyzowaną do końca działalność stowarzyszenia, którą można zaliczyć do

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Zakład Projektowania Architektonicznego i Urbanistycznego,
Pracownia Architektury Sakralnej i Monumentalnej
Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

współczesnego ruchu New Age. W USA istnieje zjawisko rozrobienia religijnego, w wielu odłamach odnajdujemy różne kategorie religijne, które nie stanowią jednak ogólnoświatowych tendencji. Z tego względu należy być ostrożnymi w powoływaniu się na źródła w szczególności w rozprawach, które dotyczą ściśle zagadnień naukowych.

Stan badań autorka przedstawiała rzetelnie bazując na publikacjach krajowych i zagranicznych. W analizie nie zabrakło cennych artykułów i publikacji książkowych. Ze względu na rozbudowany charakter pracy dobór źródeł jest różnorodny i dotyczy wielu obszarów naukowych. Przy publikacji materiału badawczego mógłby zostać uzupełniony o literaturę dotyczącą semantyki i estetyki.

Opis pracy

Praca została podzielona na trzy zasadnicze części, uzupełniana jest wstępem, podsumowaniem i bibliografią.

We Wstępie o objętości 8 stron Autorka zamieszcza uzasadnienie podjętego tematu, tezę, zakres pracy oraz konstrukcję pracy, metodologię i stań badań. W pierwszej części doktorantka opisuje dotychczasowy stan badań, prawidłowo odnosząc się do różnych źródeł, aby w pełni ukazać złożoność badanego zjawiska. Autorka w literaturze przedmiotu sięga do źródeł historycznych, filozoficznych i badań architektonicznych. Nie brakuje opracowań dotyczących filozofii. W tej części zabrakło pozycji dotyczących architektury sakralnej i komemoratywnej, która została omawiana pod kątem pojęcia „labiryntu” w podrozdziałach [4.1.2.] i [4.1.3]. Jeśli praca zostanie opublikowana mogła by zostać uzupełniona o takie pozycje jak: D. Forstner, pogłębienie analizy J. Hani, J. Baldock, H-G. Gadamer, A. Frutiger, C. Norberg-Schulz.

Część pierwsza – Rozdział 2 od strony 12 do 43 (31 stron) pt. *Labirynt jako figura geometryczna - źródła, znaczenie, tradycja* wprowadza w problematykę badawczą. W podrozdziale 2.2 zdefiniowanie zastaje pojęcie Labiryntu, podrozdział 2.3 pt. *Rola „symboliki przejścia” w tworzeniu labiryntu*, oraz podrozdział 2.3 pt. *Typologia labiryntu* porządkują opisywane pojęcie. Wydaje się, że dla klarownego układu pracy wymienione podrozdziały mogłyby się znaleźć we Wstępie poświęconym zagadnieniom ogólnym.. Podrozdział 2.4 pt. *Zarys przemian figury*

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

labiryntu na przestrzeni dziejów Autorka dokonuje pierwszej kategoryzacji „labiryntu” dzieląc go na: labirynty naturalne [2.4.1], labirynt – budynek [2.4.2], labirynt stanowiący transformację przestrzenną dwuwymiarowego znaku [2.4.3], labirynty zielone kształtowane przez człowieka [2.4.4]. W ostatnim podrozdziale omówiony został labirynt w koncepcji spirytualnego znaku.

Część druga i trzecia [Rozdziały 3, 4] od strony 47 do 200 stany to zasadniczą część pracy. Każdy z nich Autorka dzieli na dwa podrozdziały aby uporządkować chronologicznie analizę omawianego zjawiska.

W **rozdziale nr 3** pt. *Labirynt w antymodernistycznych koncepcjach kreowania przestrzeni* Autorka analizuje projekty modernistów, brutalistów, strukturalistów. Interesującym rozważaniem wydaje się analiza twórczości malarskiej i architektonicznej Le Corbusiera. Pomimo, że sam twórca był ideowym materialistą w jego projektach, zwłaszcza sakralnych, wyraźnie widać poszukiwanie znaczenia. Z tego względu warto było by uzupełnić analizę o takie dzieła jako kaplicę Ronchamp, klasztor La Taurette, czy dokończony już po śmierci autora kościół św. Pawła w Firmny. Wprawdzie w opisie idei projektów nie występuje klarownie idea „labiryntu”, jednak interpretując to pojęcie w kategorii symboliki „drogi” znajdujemy wiele głębokich znaczeń. Wyrażenie widać to ostaniem projekcie sakralnym Le Corbusiera, w którym wijąca się droga stanowi oś narracji. Słuszne w rozważaniach wydaje się przywołanie twórczości strukturalistów, w szczególności Dom Dziecka autorstwa Aldo van Eyck’a czy Shadrach’a Woodsa. Podrozdziały 3.3 i 3.4 [s. 72-93] opisują badania dotyczące zagadnień związanych z zamieszkaniem w kontekście analizy idei „labiryntu”. Ciekawym przykładem jest eksperymentalny projekt „The Endless House” autorstwa Frederica Kieslera, podejmującego próbę powrotu do archetypowego domu, którego pierwotną funkcją było schronienie. Realizacja pierwotnych potrzeb wyraza, jak słusznie zauważał Eliade, z potrzeby sakralizacji przestrzeni zamieszkania. Opisane przykłady przestrzeni zamieszkania ukazują nie tylko użyteczną wartość domu. Widać to wyraźnie w dekonstruktywistycznych realizacjach autorska architekta Petera Eisemana czy klasycznej interpretacji przestrzeni autorska Xaviera Corberoe czy Ricardo Bofill. W bogactwie przykładów omawianych w powyższych rozdziałach jak i podrozdziale 4.2.2 pt. *Przestrzeń mieszkalna i*

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Zakład Projektowania Architektonicznego i Urbanistycznego,
Pracownia Architektury Sakralnej i Monumentalnej
Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

koncepcja „prymitywnej przestrzeni” nie zostały omówione niektóre istotne przykłady architektury polskiej. Dużym uchybieniem jest pominięcie unikalnej twórczości D. Kozłowskiego Dom pod Lublinem czy Seminarium Ojców Zmartwychwstańców w Krakowie. Autorka nie przytacza również bogatej twórczości Marka Budzyńskiego, w której semantyka a więc pojęcie „labiryntu” jest obecne.

Autorka słusznie przyjęła założenie chronologicznej analizy omawianych obiektów. Rozdział 4 jest poświęcony współczesnym ideom architektonicznym i zrealizowanym projektów. W podrozdziale 4.1.3 i 4.2.1 zostały omówione obiekty związane z narracją semantyczną. W rozdziale 4.1.3 Autorka analizuje przestrzenie komemoratywne, związanych z upamiętnieniem holokaustu, czołowych przedstawicieli dekonstruktywizmu w architekturze Libeskinda i Eisenmana. Szkoda, że Autorka nie odnosi się do projektów konkursowych, w których występuje idea „labiryntu” jako symbolu zagubienia w obliczu wydarzeń holokaustu. Wydają że, przykład 6 omawianych projektów nie wyczerpuje omówienia idei „labiryntu” w obiektach pamięci. W analizie nie został przytoczony żaden projekt upamiętnienia w Polsce np. projektu upamiętniającego ofiary w obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu autorstwa Oskara Hansena lub realizacja autorstwa Andrzej Sołyga, Zdzisław Pidek, Marcin Roszczyk (2004) upamiętniająca Obóz Zagłady w Bełżcu, w którym autorzy transponują symbol labiryntu na ideę drogi. Interesujące w kontekście omawianego problemu byłaby analiza Miejsce Pamięci i Muzeum Walki i Męczeństwa w Treblince (autorzy: Franciszek Duszenko, Adam Haupt, Franciszek Strynkiewicz) wielotorowe wijące się pomiędzy ostrymi kamieniami droga przywołuje „labirynt” jako transpozycja trudnej drogi żydowskiego narodu. W kilku rozdziałach pojawiają się przykłady instalacji artystycznych, które Autorka zalicza do kilku kategorii, co powoduje rozproszenie i utrudnia lekturę dysertacji. Cenne w pracy jest ukazanie twórczości Roberta Morrisa i Alice Aycocka raz włączenie do analizy obiektów sakralnych dzieł Michelangelo Pistoletto. Przykłady twórczości współczesnych artystów ukazują złożoność rozważań przestrzennych, które często operują znaczeniem, konstatując istniejące wartości. Aby w pełni ukazać ideę labiryntu warto byłoby przywołać twórczość Christo, którego działania artystyczne w dużej skali często wykorzystują ideę „drogi” i „labiryntu”, interferujące w tym aspekcie są działania

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Zakład Projektowania Architektonicznego i Urbanistycznego,
Pracownia Architektury Sakralnej i Monumentalnej
Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

zamieszkaniem, przestrzeniami publicznymi i użytecznością publiczną. W rozdziale zostały prezentowane cenne przykłady rozwiązań przestrzennych w których „symboliczna droga” przeradza się w wielopłaszczyznowy labirynt konstatający ludzka egzystencję.

W rozdziale 5. pt. *Podsumowanie* Autorka konkluduje rozważania dotyczące analizy „labiryntu” w kontekście działań przestrzennych człowieka. Autorka w sposób rzetelny analizując ideę „labiryntu” poprzez architekturę historyczną i współczesne realizacje, w których warstwa semantyczna odgrywa fundamentalne znaczenie. Analiza obiektów od skali rzeźby do skali miasta ukazuje uniwersalność symboliki kosmologicznej. Jak słusznie zauważa doktorantka „labirynt” to przede wszystkim „droga” która w procesie inkulturacji historycznej nabiera różnego kształtu i formy. Ukazanie złożoności dziedziny architektury i urbanistyki zaliczanej do kategorii sztuki jest uzasadniona i stanowi cenny wkład w dziedzinę. Zetknięcie wielu dziedzin nauki, filozofii (semantyki, estetyki) z badaniami o architekturze współczesnej konstytuuje badania architektury nie tylko w dziedzinie pragmatycznych rozważań, ale również w sferze idei.

Pomimo kilku krytycznych uwag dysertacja ma poprawną szatę graficzną, jest bogata w ilustracje i fotografie, co zasługuje na uznanie.

Uwagi końcowe o rozprawie

Praca stanowi syntetyczne opracowanie tematu analizy pojęcia „labiryntu” na płaszczyźnie rozważni architektoniczno-ideowych. Autorka skupia się na analizie pojęcia „labiryntu” analizując go na podstawie projektów i realizacji związanych z ideą przestrzeni. W dysertacji zostaje rozwinięte pojęcie „labiryntu”, którego rozbudowaną treść można potraktować jako symboliczną i fizyczną drogę. Pani Katarzyna Wyszacka słusznie podkreśla tę właśnie wieloaspektowość problemu badawczego w pracy, jednak zabrakło jasnego stanowiska podstaw filozoficznych. Autorka nie określa ani analizując wybranych pojęć w nurcie materialistycznym, fenomenologicznym czy transcendentalnym. To założenie wyjściowe umożliwiłoby głębszą analizę prezentowanych zagadnień. Ta sama uwaga definicji podstawowych pojęć występując w pracy. W podrozdziale 2.1 przytoczona zostaje definicja „labiryntu” Autorka ustosunkowuje się do wielu cennych źródeł między innymi do Eliadego nie sięgając jednak do definicji

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

pojęcia „symbolu”. Rodzi to nieprawidłowe naprzemienne stosowania pojęcia „znaku” i „symbolu”. Tutaj należy podkreślić że przez wielu badaczy w szczególności neokantystów E. Cassirera, J. Hani M. Elidego, R. Otto, „symbol” to byt aprioryczny na odkrywany w procesie poznawczym o wielu płaszczyznach znaczenia, natomiast „znak” to wytwór kultury posiadając jeden kod semantyczny. Ze względu na powyższe uwagi nasuwa się duża trudność dotyczy oceny podrozdziałów [4.1.3] i [4.2.1] dotyczących architektury sakralnej i miejsc pamięci. W przypadku analizy symboliki „labiryntu” w architekturze, gdzie symbolika ma aprioryczny charakter i warunkuje narrację formy przestrzennej zdefiniowanie pojęć semantycznych wydaje się priorytetowe. Ze względu na brak wyznaczenia kategorii badawczej w obu rozdziałach nastąpiło pomieszczenie pojęć i przykładów. Uproszczenie kategorii spowodowało niekiedy powierzchowną analizę tematu i niepełny dobór przykładów.

Na koniec kilka uwag edytorskich, które nie umniejszają jakości pracy, ale mogą zostać uwzględnione przy edycji wydawniczej. Jeśli Autorka cytuje wielokrotnie autora publikacji czy projektu nie pisze się ponownie imienia, np. Mirce Eliade, w kolejnym zdaniu Eliade. W typografii książkowej przyjęło się że tekst pełny pisze się czcionką szeryfową a nagłówki i przypisy bezszeryfową. Uwaga dotyczy również edycji typograficznej rozmieszczenia rysunków i ilustracji, tutaj należy podkreślić, że fotografia to nie rysunek. Marginesy są zbyt wąskie i utrudniają notowaniu uwag podczas czytania dysertacji.

Podsumowanie, wnioski końcowe

Przedłożona do recenzji rozprawa jest oryginalnym opracowaniem naukowym. Struktura dysertacji jest prawidłowa. Poszczególne części - rozdziały są powiązane logicznie, a ich kolejność jest uzasadniona. Zawartość treściowa przedłożonej pracy zawiera wymagane elementy dla rozpraw doktorskich. Pomimo uwag krytycznych pod względem merytorycznym dysertacja jest prawidłowo opracowana. Do wyboru tematu, celu badań, wyboru literatury przedmiotu i materiałów źródłowych, doboru kilkudziesięciu obiektów architektonicznych do analizy, autorskie opracowanie i przyjętą metodykę badawczą, analizę zebranego materiału oraz wnioski końcowe - nie można mieć poważniejszych zastrzeżeń. Wymienione wyżej uwagi nie rzutują na ogólny wizerunek

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Recenzja pracy doktorskiej
pt. „IDEA LABIRYNTU W ARCHITEKTURZE XX I XXI WIEKU”
mgr inż. arch. Katarzyny Wyszackiej

pod kierunkiem
prof. dr hab. inż. arch. Marka Pabicha
dr inż. arch. Aleksandra Serafina

pracy i jej ocenę końcową. Autorka rozprawy wykazała się umiejętnością syntetycznej analizy krytycznej i weryfikacją tez badawczych.

Pomimo uwag krytycznych w recenzji dysertacji należy podkreślić, że Autorka opracowania wykazała się znajomością warsztatu naukowego, rozwiązując postawiony problem naukowy – co stanowi istotę rozprawy doktorskiej. Na uznanie zasługuje autorska metoda badawcza – studium przypadku potwierdzona kompetencją autorki.

Temat opracowania w dobie poszukiwań różnorodnych uniwersalnych idei wydaje się niezwykle aktualny. Walorem poznawczym pracy jest jej charakter interdyscyplinarnych, dość rzadko spotykany w pracach badawczych z dziedziny Architektury i Urbanistyki, co potwierdza oryginalność naukową opracowania wykonanego przez Panią mgr inż. arch. Katarzynę Wyszacką.

Stwierdzam, że przedłożona do recenzji dysertacja jest oryginalnym opracowaniem postawionego problemu naukowego i spełnia wymagania stawiane pracom doktorskim przez Ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, Poz. 595 z późniejszymi zmianami) oraz Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. 2018 poz. 261).

Wniosuję więc do Rady Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Łódzkiej o przyjęcie rozprawy i dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Ze względu na nowatorski charakter badań, bogatą i wnikliwą analizę wniosuję o wyróżnienie dysertacji Pani mgr. inż. arch. Katarzyny Wyszackiej.

Warszawa, 20 czerwca 2020 r.

 Anna Wierzbicka

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

dr hab. inż. arch. Anna Maria Wierzbicka, prof. PW

Zakład Projektowania Architektonicznego i Urbanistycznego,
Pracownia Architektury Sakralnej i Monumentalnej
Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej